

KRALJEVSTVO MOJE NIJE ODAVDE

Svetkovina Krista Kralja, B

Poncije Pilat, rimski upravitelj, zbunjen je. Židovi su mu doveli nekog pobunjenika, učitelja, Isusa iz Nazareta. Očito je da su ga doveli iz samo njima razumljive zavisti. Za Pilata je ovaj neznanac neki sanjar, čovjek koji „hoda pola metra iznad zemlje“, koji kao da nije svjestan koji je ulog u ovoj igri, kao da nije svjestan što riskira. Naime, vani je razjarena masa žedna krvi. No ipak, Pilatu je mučno poslati na stratište čovjeka iz čistog hira. Ipak treba sačuvati barem nešto od čistoće rimskoga prava. Zato razgovara s optuženikom. Pokušava pronaći neki oslonac da ga izbavi iz ovog krajnje opasnog položaja. Traži načina da ga oslobodi. Međutim, neznanac kao da se uopće ne trudi da se izvuče. Govori riječi koje nikako ne mogu doći do Pilatove pameti, a pogotovo ne do njegova srca. Tako, između ostaloga, Pilat čuje da ga optužuje da se proglasio židovskim kraljem. To i Pilatu zvuči kao manje vjerojatno. Stoga ga pita, neka se izjasni da li se stvarno smatra kraljem. Isus potvrđuje. „Kako, molim?“, kao da je htio reći Pilat. No Isus, nakon što je potvrdio da on jest kralj, mirno nastavlja: „Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta.“

Isus se ne brani. Ne kopa nogama i rukama da spasi glavu. On i ovom Rimljaninu naviješta evanđelje. Za Pilata koji je za sebe smatrao da je, kako to dolikuje pravom Rimljaninu, s obje noge na zemlji, ovo je posve nerazumljivo. Umjesto da se brani, ovaj čovjek i dalje propovijeda. Zatim, Pilat ne može razumjeti o čemu to Isus govori. Kako li to može izgledati kraljevstvo koje nije od ovoga svijeta? I, kao što znademo iz daljnjeg evanđeoskog izvješća, Pilat odustaje. Osuđuje ga na smrt kao da je htio reći: „Sam si to tražio.“ Pilat nije otvorio svoje srce, pa tako nije mogao nazrijeti da carstvo koje je on predstavljao ima propasti, kao i sve ono što je isključivo ljudska tvorevina.

Danas, dok slavimo Krista kralja pitamo se, u kojim se prostranstvima nalazi moje kraljevstvo? Kako se na mene mogu primijeniti Isusove riječi: „Gdje ti je blago, ondje će ti biti i srce“?

„Kraljevstvo moje nije od ovoga svijeta“, veli Isus. Mi bismo htjeli, trebali bismo zapravo biti dio kraljevstva kojemu je Krist kralj. A događa se tako često da se isuviše posvećujemo ovozemnim probicima zaboravljajući nebeska. Koliko li samo svojih snaga trošim za ono što je svakodnevno, ovozemaljsko. Kako bi izgledao moj život kad bih isto toliko, ili možda još više snage trošio da opraštam, pomažem, činim dobro, da molim, jednom riječju da ljubim Boga i bližnjega. Gdje je moje kraljevstvo? Evo jedne drevne opomene iz 2. st.:

„Kršćani se ne razlikuju od ostalih ljudi ni područjem gdje stanuju, ni jezikom, ni načinom života. Ne žive u svojim vlastitim gradovima, ne služe se nekim neobičnim jezikom, ne provode neki osobit život.... Prihvaćaju svugdje domaće običaje u odijevanju, hrani i uopće načinu života, oni žive i time predlažu izvanredan i, po jednodušnom mišljenju svih, nevjerovatan način života... Da kažem jednostavno, što je duša u tijelu, to su kršćani u svijetu. Duša se nalazi u svim dijelovima tijela, a kršćani u svim gradovima svijeta. Istina, duša prebiva u tijelu, ali nije od tijela. I kršćani se šire u svijetu, ali nisu od svijeta. Nevidljiva duša stanuje zatvorena u vidljivom tijelu, ali nije od tijela. I kršćane vidiš u svijetu, ali je njihova pobožnost nevidljiva.“¹ Zvonko Pažin

¹ Poslanica Diogenetu, 5,1-4; Usp. Časoslov II., 613-614.